

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 303/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Heinrichom, Lombardiniho 22b, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1To/129/2022 z 13. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť namietané uznesenie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľa bola 26. augusta 2021 na Okresnom súde Bratislava III podaná obžaloba (sp. zn. 4Pv 451/17/1103) pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) a pokračovací prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 TZ. Okresný súd uznesením č. k. 6T/98/2021 z 5. októbra 2022 odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) s odôvodnením, že obhajobe nebolo umožnené po skončení vyšetrovania preštudovať spisový materiál.

3. Na podklade podanej sťažnosti zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III krajský súd namietaným uznesením zrušil uznesenie okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že okresný súd vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie v takom štádiu konania, v ktorom už nebolo možné rozhodnúť o odmietnutí obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. f) TP. Skonštatoval, že po podaní obžaloby doručila obhajoba opakovane okresnému súdu podania obsahujúce návrh na odmietnutie obžaloby. Okresný súd však na tieto podania nereagoval a vo veci

nariadil hlavné pojednávanie. Na hlavnom pojednávaní obhajoba poukázala na svoje podania, na ktoré okresný súd pred nariadením hlavného pojednávania nereflektoval a rozhodol o odročení hlavného pojednávania pre účely rozhodnutia o návrhoch obhajoby. Následne okresný súd vydal už spomínané uznesenie o odmietnutí obžaloby. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní považoval krajský súd za preukázané, že došlo k začatiu hlavného pojednávania, a len v prípade jeho začatia je možné jeho odročenie. Jeho odročením dal samosudca najavo, že v ňom mieni naďalej pokračovať. Keďže v trestnej veci došlo k začatiu hlavného pojednávania a jeho následnému odročeniu, ďalším zákonným postupom samosudcu môže byť rozhodnutie buď na hlavnom pojednávaní podľa § 278 a nasl. TP alebo mimo hlavného pojednávania podľa § 290 TP. Z uvedeného však nevyplýva možnosť samosudcu rozhodnúť o odmietnutí obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. f) TP. V závere krajský súd uviedol, že ak chcel samosudca odmietnuť obžalobu a vec vrátiť prokurátorovi, mal zrušiť nariadený termín hlavného pojednávania a následne vydať rozhodnutie podľa § 241 ods. 1 písm. f) TP. Vzhľadom na uvedené sa už okresný súd a ani krajský súd nemohli zaoberať možným procesným pochybením zo strany orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania.

II.

4. Sťažovateľ uviedol, že nemohol po skončení vyšetovania preštudovať spisový materiál zo zdravotných dôvodov (ochorenie na COVID-19), pričom bol vo všeobecnosti zakázaný vstup do budovy Policajného zboru s akýmkoľvek respiračným ochorením pod hrozbou trestného stíhania. Na ospravedlnenie sťažovateľa vyšetrovateľka žiadnym spôsobom nereflektovala. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že mu bolo znemožnené v zmysle § 86 ods. 1 písm. d) TZ dosiahnuť zánik trestnosti prostredníctvom inštitútu účinnej ľútosti. Ďalej tvrdí, že v jeho trestnej veci nedošlo k začatiu hlavného pojednávania s poukazom na § 255 ods. 1 TP, pretože samosudca riadne neoznámil vec, ktorá bude prejednávaná. Namietá, že nebol prítomný na hlavnom pojednávaní, pričom nebolo rozhodnuté o konaní v jeho neprítomnosti. Poukazuje tiež na § 277 a nasl. TP a uvádza, že je tiež možné odročiť hlavné pojednávanie, keď ho nebolo možné vykonať s poukazom na § 252 ods. 5 TP, teda aj vtedy, ak nebolo vôbec otvorené a začaté. V závere uvádza, že namietané uznesenie považuje za arbitrárne, keďže mu krajský súd svojím formalistickým prístupom odňal právo na odstránenie nedostatkov z prípravného konania.

III.

5. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

6. Ústavný súd vníma, že predmetom prieskumu v prerokúvanej veci je kasačné rozhodnutie krajského súdu, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu. V zmysle judikatúry ústavného súdu sa v konaniach o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmavajú len také právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010). Ústavný súd tak nepristúpil k hlbšiemu ústavnému prieskumu namietaného uznesenia krajského súdu, pretože prevažuje argument o výsledkovom charaktere práva na spravodlivý proces (III. ÚS 246/2018). Základné právo na súdnu ochranu je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Zodpovedanie otázky, či namietané uznesenie krajského súdu vykazuje znaky porušenia pravidiel spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

7. Ústavný súd z uvedeného pravidla už opakovane pripustil výnimky, a to za predpokladu, ak išlo o rozhodnutie, ktoré bolo spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (IV. ÚS 195/2010), pričom tento negatívny dôsledok sa vzťahoval na výsledok konania, ktorý by nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). O takýto prípad však vo veci sťažovateľa nejde, keďže procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu všeobecných súdov, ako aj postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania pritom vyplývajú z III. časti (súdne konanie), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) TP. Sťažovateľ môže v pokračujúcom konaní pred súdom reálne uplatniť všetky svoje práva. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 ZoÚS pre jej neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2023

Robert Šorl
predseda senátu